

научни изслѣдвания, етикирани така, че всѣка опозиция срѣщу него да носи характеръ на враждебностъ спрѣмо отечеството. Трѣбвало е да убѣдятъ и чуждия свѣтъ, който отъ писанията на много пжтешественици, както и отъ редица дипломатически и консулски документи, претендираше да знае етнографическото положение на балканитѣ. Най-удобно е било за дружеството да заговори открито за сръбскитѣ земи, скжтани въ юго-западнитѣ прѣдѣли на европейска Турция, като стари сръбски земи, и постепенно да почне да разширява тѣхнитѣ граници на югъ и на изтокъ. Така се явява понятието стара-Сърбия, което, споредъ насъ, датува малко врѣме прѣди деня, въ който е основано това дружество. По-рано това понятие не се срѣща никждѣ въ сръбската книжнина. Вукъ Караджичъ, който въ своето географско-статистическо описание на Сърбии прѣзъ 1827 година разглежда сръбскитѣ земи отъ Стара-Планина до Дрина и Лима, не употрѣбява името стара Сърбия. За пръвъ пжтъ се срѣща то въ *Carte de la Principauté de Serbie par Jean Bugarsky, Belgrad, 1845*. Има го и въ книгата на Jancovitch et Grouitch — *Slave du sud ou le peuple Serbe avec les Croites et les Bulbages, Paris 1853*, стр. 126. Въ сжщата година (1853) проф. К. Дежарденъ издава въ Бѣлградъ етнографска карта на Сърбия и съ червена линия отбѣлѣзва областта на „Стара Сърбия“. Тя се простира вѣнъ отъ границитѣ на тогавашното васално княжество¹⁾ Вл. Јовановичъ, водителъ на сръбската омладина и другаръ на Л. Каравелова, е разбиралъ подъ нея само областта Метохия²⁾.

Но докато отначало въ нейнитѣ прѣдѣли влизатъ отъ бѣлгарскитѣ градове само Прокуплѣ и Лѣсковецъ, послѣ бѣлгарскитѣ градове отъ пекката патриаршия, и най-сетнѣ всички мѣста, свѣрзани съ нѣкои сръбски прѣдания³⁾, съ течение на врѣмето Стара Сърбия нараства до толкова, че брой прѣзъ 60 год. на миналия вѣкъ, споредъ едно сръбско земеописание, вече и градоветѣ: Солунъ, Срѣдецъ, Т. Пазарджикъ и Плѣвенъ до Дунава⁴⁾. А на картата, приключена

¹⁾ Д-ръ А. Иширковъ, Приносъ къмъ етнографията на македонскитѣ славѣни, стр. 9—10.

²⁾ Милуковъ, Сръбско-бѣлгарските отношения и пр. В. Прѣгледъ, г. V, кн. 9—10, стр. 77.

³⁾ Това послѣднѣ обстоятелство и до сега се явява най-силния аргументъ на сърбитѣ за правото имъ да владѣятъ наши земи. Вижъ — Може ли се помоћи нашемъ народу у старој Србији? 1891 г., стр. 53.

⁴⁾ Дунавска зора, г. I, бр. 29, стр. 108, кол. 1 отъ юни 1868 г.